

мнѣнието си за мене; нѣма да помислятъ, че наистина съмъ крадецъ. Такива срамни и клеветнически надписи се появиха въ училището и на игрището, въ гимназията. Теогени зе та написа подъ тѣхъ:

„Не е истина! Ти лъжешъ и клеветишъ, никак-вико, клеветнико, злосторнико! Прою е честно момче! . . .

Чудно бѣ, че не можахме да узнаемъ, кой пише така по улицитѣ. Що срамъ и мжка прѣтърпѣхъ него врѣме! Бѣхъ благодаренъ да се разтвори земята, па да ме погълни, за да не гледамъ вече никого, защото ми се струваше, че ето нѣ и този ще ми каже: крадецъ. Азъ вече не можахъ ни да ямъ, ни да спя.

Единъ день трѣбваше да стане надпрѣварвание въ гимнастически игри между нашето училище и друго едно училище въ Атина. Учителтъ по гимнастика ни събра на игрището да се упражнимъ. Между многото играчи бѣхъ опрѣдѣленъ и азъ. Трѣбваше да направимъ по-напрѣдъ упражнения. Играха се разни игри. Най-сетнѣ дойде борбата. Учителтъ каза да излѣза да се боря, като твърдѣ силенъ. За мой противникъ бѣ опрѣдѣленъ спартанеца Лицидъ. Ала той, като се приближи до мене, спрѣ се и каза:

- Не желая да се боря съ Прою.
- Защо? пита учителтъ.
- Защото Прою е крадецъ.

Едва що не паднахъ отъ ядъ, като чухъ тѣзи ужасни за моята честь думи.

— Клеветишъ, безсрамнико, извикахъ азъ съ всичката си сила, и като се затекохъ сграбчихъ и така го тръшнахъ на земята, че ако не бѣха друга-